

Det finns en vits med kulturkritik!

”Varför recenseras inte klassisk musik i Hallandsposten?” frågar sig Johan Erling och styrelsen för Konserthusgruppen i Halmstad i en insändare till HP.

Ja, det är en befogad fråga. Jag frågar mig också: Varför recenseras numera ytterst sällan vare sig musik, konst, teater eller litteratur i HP?

Jag borde kanske själv kunna svara på frågan, eftersom jag varit knuten till HP just som litteraturrecensent och kulturjournalist under mer än 20 år, 1996–2017. Men år 2017 tog det slut. HP avskaffade posten som kulturchef och därmed upplöstes också det nätverk av kompetenta musik-, litteratur- och konstskribenter, som fram till dess servat tidningen med unikt frilansmaterial. Numera finns det endast en ”nöjesreporter” på HP som ska ansvara för hela fältet ”kultur & nöje”.

Att det numera skrivs mycket lite om seriös kultur i HP handlar förstås om prioriteringar. Och i vårt populistiska tidevarv är det glittrigt nöjesliv som det skrivs (okritiskt) om, den seriösa kulturen förpassas tanklöst till glömskans arkiv. Detta gör skada inte bara på det lokala kulturlivet, utan också på själva det offentliga samtalet människor emellan.

Vad är det då för vits med kulturkritik?

Ett svar är att den kvalificerade kritiken går i intellektuell dialog med konsten. Konsten placeras därmed i det offentliga samtalet och ger den ytterligare ett rum att existera i. För ett civiliserat samhälle som värdesätter bildning är kritiken en offentlig angelägenhet – inte ett särintresse.

Så HP, ta upp den fallna manteln, gör en nysatsning, skapa ett forum för en levande lokal kulturspeglning och kritik i tidningen! Det finns prenumeranter som bryr sig om den lokala konsten, musiken och litteraturen.

Anna Pia Åhslund